

HAT-18-02-0074

**2019. május 5-11., Erdély és Partium,
10.N**

„Egy vérből valók vagyunk” - Testvériskolák diákjai közötti kapcsolaterősítés

Partiumban és Erdélyben jártunk

Mint minden évben, a HATÁRTALANUL pályázat keretein belül idén is ellátogathattak a 10.N osztály tanulói Marosvásárhelyre, Zalaegerszeg egyik testvérvárosába, ahol a magyar oktatási nyelvű Bolyai Farkas Elméleti Líceum tanulói és tanárai fogadtak minket.

Az utat megelőző hónapokban az egész osztály nagyon várta, hogy felvehesse a kapcsolatot a fogadójával, illetve hogy kezdetét vegye a várva várt kirándulás. Ebben az időszakban, osztályfőnökünk, Stárics Roland segítségével kulturműsort készített elő az osztály, hogy a líceumban ezzel mutatkozzunk be és mutassuk be Zalaegerszeget.

Május 5-én kora reggel indultunk el Nagyvárad felé. Még Magyarország területén megnéztük Gyula városát, majd a rövid és spontán kitérőt követően Nagyszalontán álltunk meg, ahol a Csonka toronyban az Arany János Emlékmúzeumban sok érdekeset tanulhattunk a költő életéről. Innen Nagyváradra érve a város főbb nevezetességeit néztük meg egy séta során, majd elfoglaltuk a szállásunkat a Góbé csárdában, ahol szívélyesen fogadtak minket, és kipihenhetjük a fásasztó utazást.

Másnap először Csucsán a Boncza-kastélyt néztük meg, amely jelenleg múzeumként működik, Ady Endre és „Csinszka”, vagyis Boncza Berta kapcsolatát helyezve a középpontba. Ezután hatalmas szerencsénk volt, ugyanis mi voltunk az utolsó csoport, amelyet beengedtek a bánffyhungyadi fakazettás mennyezetű református templomba a felújítása megkezdése előtt, ráadásul sok érdekességet hallottunk a templom és a térség történelmével kapcsolatban is. Az itt töltött idő után a nap talán legjobban várt állomására, Kolozsvárra utaztunk. Nekem ez a város lett a kedvencem a kirándulás során, talán a magyar történelmi jelentősége miatt ragadt meg ennyire. Sajnos az esős, hűvös időjárás miatt nem sok időt töltöttünk a városban, de a fontos nevezetességeket, mint például Hunyadi Mátyás szobrát és szülőházát, illetve másik két híres magyar személyiség (Bocskai István, Bolyai János) szülőházát is meg tudtuk tekinteni. A városnézést ismételten buszozás követte, ezúttal már a kirándulás „magja”, Marosvásárhely volt az úti cél. A fogadó családok már vártak minket, s az akkor még teljesen idegen embereket hamar megismerve – bátran ki merem mondani – életre szóló barátságok kötődtek.

A keddi napot teljes egészében Marosvásárhelyen töltöttük, a nap nagy részében a bolyaisok társaságában. Reggel velük együtt mentünk a líceumba, ahol körbevezettek minket az épületben, majd az osztály egyik fele irodalom-, a másik pedig matematikaórára ülhetett be. Ezután következett a mi bemutatkozásunk az iskola dísztermében, majd a hagyományt folytatva közösen fát ültettünk az iskola udvarán. Majd az osztályunk a Teleki Tékába ment, amely egy máig működő könyvtár, rengeteg régi könyvvel, amelyeket még Teleki Sámuel gyűjtött. Sokaknak annyira megtetszett az épület vagy a szabadon elvihető könyvek kínálata, hogy még máskor is visszatért a Tékába. Az osztály a Kultúrpalotában találkozott újra az erdélyi csapattal, amely az egyik legszebb magyar szecessziós épület. Sajnos itt ért véget az aznapi program, mert az eső elmosta a további városnézést.

A következő nap már nem Marosvásárhelyen nézelődtünk, hanem számos környékbeli nevezetességet kerestünk fel, mint például Szovátát, ahol sétáltunk a Medve-tó, illetve több kisebb sóstó körül és sziklák között. Aztán Parajdon jártunk, Korondon pedig a híres cserepekből és más kézműves termékekből vásárolhattunk. Farkaslakán a Tamási Áron-émlékházban láthattuk, milyen körülmények között nevelkedett az író, és bepillantást nyerhettünk életébe, munkásságába. Az ebédet követően Székelyudvarhelyen viszonylag hosszabb időt töltöttünk, megnéztük többek között a római katolikus főgimnázium épületét, az Emlékezés parkját, illetve szabadidőt is kaptunk, hogy fel tudjuk magunknak fedezni a gyönyörű, egyébként szinte csak magyarok lakta települést. Visszafelé tartva Marosvásárhelyre megálltunk Szejkefürdön, ahol a sokfelől összegyűjtött székelykapuk alatt végighaladva megkoszorúztuk a legnagyobb székely, Orbán Balázs sírját.

Másnap az előző napi kirándulást még ki sem pihelve, újra hosszú nap várt ránk. A kirándulást a tordai sóbányában kezdtük, amely elkápráztatta az osztály nagy részét, és sokan a kirándulást követően ezt a helyet emelték ki kedvencként. Torockószentgyörgyön Simon János tanár úrnak, az egyik erdélyi osztály „oszi bácsi”-jának az édesanyját volt szerencsénk megismerni, aki mérhetetlen kedvességgel várt minket. Sajnos a Székelyköt nem tudtuk meghódítani, de így is kifejezetten tetszett a falu hangulata, építésze, kultúrája. Torockót Nagyenyed követte, ahol a református kollégiumot ismerhettük meg részletesen. Gyulafehérváron a katolikus érseki palotába juthattunk be, ahol segítőkészen körbevezettek minket, miközben számos történelmi érdekességet hallhattunk az épülettel kapcsolatban. Legnagyobb élmény nekem itt a Hunyadiak sírja volt, hiszen nem sokszor volt eddig alkalmam ilyen jelentős magyar történelmi személyek síremlékénél állni.

A pénteki napot mindenki a saját fogadó családjával töltötte, akik nagy odaadással kiváló, izgalmas közös programokat szerveztek nekünk, tényleg mindent megtettek értünk.

Szombaton búcsút kellett vennünk az ottaniaktól, ami akkor sokkal könnyebben ment, mint később, amikor ők mentek el innen, már véglegesen. Hosszú utazás várt ránk, de Aradon még megálltunk, hogy a vértanúk emlékművénél megemlékezzünk róluk.

Összességében nagyon élveztük a kirándulást a látnivalók és a nagyszerű közösség miatt is, és az erdélyiekkel még szorosabb lett a kapcsolatunk, amikor ők látogattak el hozzánk. Remekül éreztük magunkat velük, és remélem, hogy még lesz alkalmam találkozni ezekkel a csodás emberekkel!

Bertók Dániel 10.N